

som det forekommer mig, at han egentlig ikke consequent kunde gjøre; han har nemlig sagt, at Krigsministeren kunde bestemme Grændsen for den Alder, i hvilken Mandstabet kan tjene, men det er Noget, som skeer gjennem Udskrivningsloven (Tscherning; Militairplanen) Ja, men, naar Mandstabet skal udskrives efter Armeepplanen, hvorfor kan der da ikke søies et „ikke“ til Loven og siges, at det ikke skal skee efter Armeepplanen, men efter en anden Plan? hvor staaer der, at dette ikke kan skee? hvem siger, at der ikke kan følges aldeles forskjellige Regler i denne Henseende i de forskjellige Landsdele? Alt, hvad der er bemærket af den ærede Ordfører om, at man burde sikkre Befolkningen imod Vilkaarlighed i Overgangen fra den civile til den militaire Tilstand, dette opnaaes der ved, at man, som Regjeringen har bemærket, ikke tænker sig een Administration, men een Lovgivning. Den ærede Ordfører har bemærket, at der fandt Forskjelligheder Sted i de forskjellige Landsdele; men jeg troer dog ikke, at Forskjellighederne ere saa store, at det virkelig skulde give Anledning til en forskjellig Lovgivning; men set, at Forskjellighederne vare saa store, hvad er da til Hinder for, at den fælles Lovgivnings Myndighed kan tage Hensyn til disse Forskjelligheder og lade dette saae Indskydelse paa Lovgivningen? En saadan Forskjellighed finder s. Ex. Sted i det, at Bornholm og Færøerne ikke ere undergivne de samme Regler som det egentlige Danmark. Den vigtigste Anke forekommer mig imidlertid fremtræder, naar man sammenholder disse Bestemmelser med de Bestemmelser, der indeholdes i Uendringforslaget under Nr. 17. — Det vil jo derefter afhænge af den enkelte Statsdeel, hvor meget Mandstabs der skal udskrives af enhver Statsdeel. Dersom vi tænke os, at Udskrivningsbæsenet i de andre Landsdele blev indrettet paa samme Maade som her, hvilket altsaa ogsaa maa være Udvalgets Fleertals Mening, siden denne Bestemmelse usforandret er optagen i Grundloven, og man altsaa her ved Lov bestemte, at der skulde udskrives saa og saa mange Mand, og man tænkte sig alle de forskjellige Landsdele i Besiddelse af denne Ret, vilde det saa ikke kunne hænde sig, at den ene Landsdeel nægtede og den anden bevil-

gede Udskrivningen? Jeg maa derfor tilraade, at man slutter sig til Regjeringens Udskast med Hensyn til disse to Puncter. Hvad Statteloven angaaer, da maa jeg ærligt tilstaae, at der i Regjeringens Udskast er en meget findrig Udvei, en Udvei, som, naar den skulde finde Thingets Bisald, vilde have tilfølge, at jeg vilde have langt mindre Betænkelse ved at gaae ind paa Forslaget, saaledes som det her foreligger. Det hedder nemlig i § 26 af Regjeringens Udskast, at „fra Indtægterne drages den paa Kongeriget faldende Deel af de for det hele danske Monarchie fælles Udgifter, forsaavidt disse ikke dækkes af de fælles Indtægter.“ Naar en saadan Bestemmelse udtrykkeligt bliver optagen, saa forekommer det mig, at der vilde være mindre Betænkelse ved at gaae ind paa Forslaget (Tscherning: Det ere vi netop gaaede ud fra). Det forekommer mig, at den ærede Taler saa ofte har havt Ordet, at han nok kunde tillade, at, naar en anden Rigsdagsmand fik Ordet, han da fik Lov at udtale sig uden Afbrydelse; den ærede Rigsdagsmand vil jo kunne saae Ordet bag efter. Med Hensyn til disse Puncter have vi altsaa sluttet os til Regjeringens Forslag; vort Uendringforslag stemmer væsentligt overens med det, som er udtalt af Regjeringen, men vi have dernæst tilladt os at stille et Par andre Uendringforslag under Nr. 13, da der her er Tale om Fællesanliggender. Man kunde maafee sige, at disse Uendringforslag gik for dybt ind med Hensyn til Fællesforsamlingen, at vi bestemte Noget, der burde være forbeholdt nærmere Bestemmelse. Fra denne Side ere imidlertid disse Uendringforslag ikke stillede, de ere stillede fra en anden Side, nemlig fra den, at de ville indeholde en Bemyndigelse fra den danske Rigsdags Side til at ordne Forholdet paa en vis Maade. Uendringforslaget vil ikke bestemme en vis Ordning af disse Forhold, men kun give Tilladelse til at ordne Forholdet paa en vis Maade, det vil ikke udtrykkeligt sige, at den fælles lovgivende Forsamling skal have en vis Myndighed, men at en fælles lovgivende Forsamling, uden at der fra dansk Side kunde gjøres nogen Indvending derimod, kunde saae en vis Myn-